

jo ogsaa en lille Smule, og jeg forsikrer dig, at skulde jeg vælge mellem ham og den anden — saa valgte jeg Doktoren med alle hans Forryktheder.“

I det samme blev der banket paa Døren. Pigen kom ind og meldte:

„Professoren!“

„For min Skyld behøver du ikke at gaa,“ sagde Asmus Hagen til Jytte, der havde sagt Goddag og Farvel til ham paa samme Tid. „Jeg kommer *för tillfället* kun paa Visit.“

„Jeg skal nu gaa alligevel. Jeg stod netop paa Springet ... Farvel, lille Mor!“

„Farvel, mit Barn! Og hils Fru Gaardbo fra mig! Sig hende, at jeg tænker paa hende og hendes Børneflokk med den største Deltagelse og ønsker dem alt godt paa den lange Rejse.“

Ved at høre Navnet havde den lille Professor lyttet.

„Fru Gaardbo?“ sagde han. „Dersom det er i Anledning af den paatænkte Udvandring, at den Dame skal kondoleres, saa kan I spare jer Ulejligheden. Rejsen bliver vist ikke til noget — i det mindste ikke foreløbig.“

„Hvorfor?“ spurgte begge Damerne.

„Doktor Gaardbo har faaet Tilbud om en Anbringelse herhjemme. Det er saamænd ingen anden end vor fælles Ven Dihmer, der agter at engagere ham derovre paa sin Gaard.“

„Dihmer!“ udbrød Fru Bertha, mens Jytte, der allerede havde haft Haanden paa Dørgrebet, uvilkaarligt igen nærmede sig et Skridt.

„Det er formodentlig en Slags Godslæge-Stillings, han skal overtage,“ fortsatte Asmus Hagen. „Jeg har min Viden fra en Doktor Mikkelsen i Randers, som jeg tidligere har korresponderet med i Anledning af Dihmer. Han har indtil Dato været hans Huslæge, saa det er desværre udelukket, at der kan foreligge nogen Misforstaaelse.“

„Hvorfor siger du desværre?“ spurgte Jytte.

„Jo, for jeg havde unægtelig helst set, at Hr. Gaardbo ogsaa i bogstavelig Forstand var bleven min Antipode. Men især beklager jeg Sagen for Dihmers Skyld. Han har her forbundet sig